

Fernando Lara

Va agafar el tom gruixat del Diccionari de la Academia. Va anar passant compulsivament els fulls fins arribar al que cercava amb tant d'anhel. *Gladio*, *Gladiolo*, *Glagolítico*.... ¡Allà era! *Glamour*: encant sensual que fascina.

Però la paraula anava en cursiva, cosa que —tornant enrere, a les “Advertencias para el uso de este Diccionario”— era senyal que es tractava d'un estrangerisme.

Per la morfologia de *glamour*, va pensar que l'origen seria francès.

Va tornar a la prestatgeria.

Però en el Larrousse de tota la vida, no hi figurava.

Es va encaminar al prestatge del costat, on el Collins, la flor i nata dels diccionaris anglesos, s'imposava amb la seva presència.

Sí, allà, després d'advertir que als Estats Units s'escribia *glamor*, hi venia una concisa definició de *glamour*, que, o bé podia significar “encant”, o bé “atractiu”.

I tanta tabarra per això...

Va recórrer, així les coses, al llibre de qui passava per ser el màxim especialista en la matèria, Boris Izaguirre, la profunda tesi del qual era que el *glamour* no era un fet extern, sinó que naixia de l'interior de la persona.

Res extern, sinó intern; res espectacular, sinó íntim... Encara recordava aquell meravellós titular del periòdic d'una petita ciutat on se celebrava un certamen de curtmetratges experimentals: Al nostre festival li falta *glamour*... ¿Caldria cercar el *glamour* en la intimitat del cinema experimental?

En el seu moment, va tenir l'esperança que un horrible programa de televisió, *Hotel Glamour*, provocàs l'odi del públic envers el terme, però després —per no sabia quins problemes de drets— el *Glamour* va quedar en *Glam* i se'n varen anar en orris les seves expectatives que s'acabàs, d'una vegada per totes, amb la parauleta.

Va cercar la llista de tots els qui havien anat al seu festival en els darrers anys.

No, els directors no. Fossin els qui fossin, els mitjans deien que els directors no tenien *glamour*. I no parlem dels escriptors, els guionistes o els productors, que no tenien gens ni mica. Els actors i les actrius espanyols (no en quedava cap que

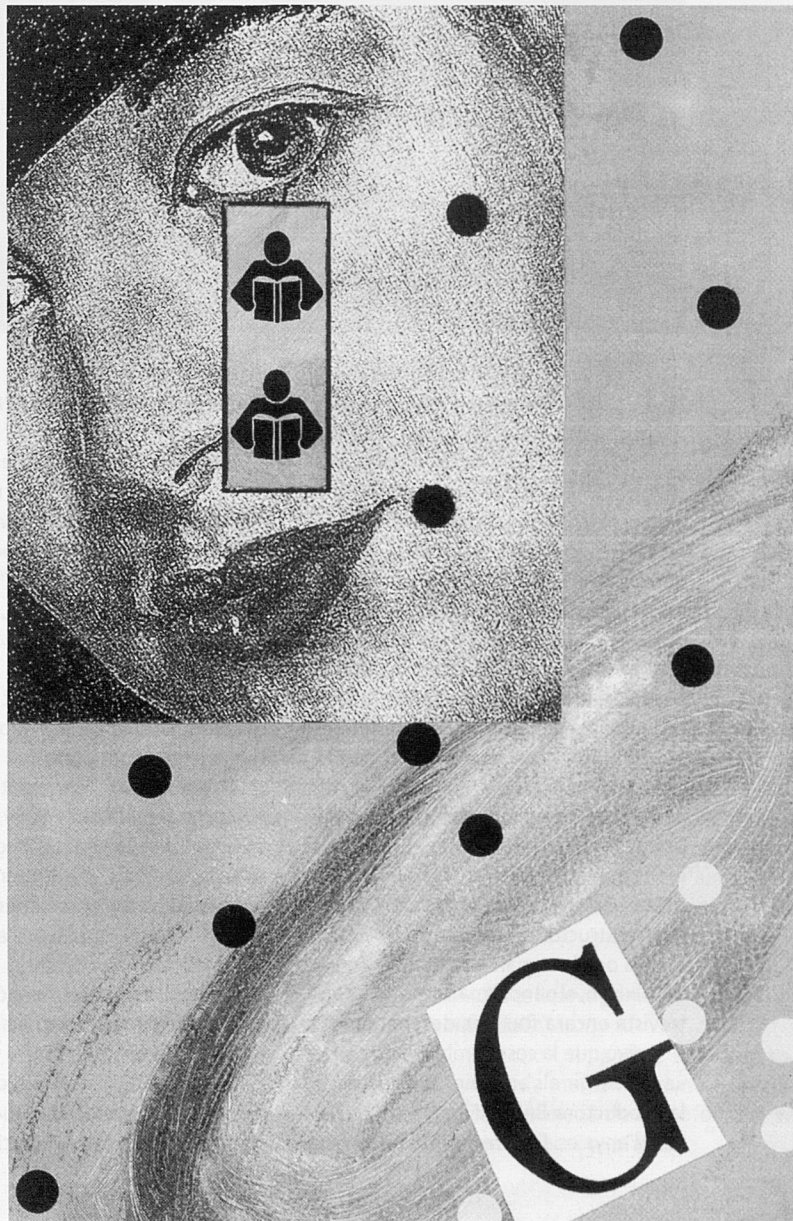
no hi hagués anat alguna vegada) tampoc no comptaven. Les cròniques d'aquí deien que tenien *glamour* quan els veien als Goya, però les cròniques d'allà deien que jun be negre amb potes rosses!, que les actrius i els actors espanyols no tenien ni idea del que era el *glamour*.

Seguint amb la llista, va veure noms cridaners: Brad Pitt, Julie Christie, Emmanuelle Béart, Kenneth Branagh, Liv Ullmann, Mira Sorvino, Mickey Rourke, Susannah York... Però es donava una curiosa circumstància. En el seu festival, ningú no els descobria aquest “encant sensual que fascina” que la Real Academia aplicava al *glamour*, però tots s'apressaven a destacar-lo quan anaven a d'altres festivals, uns quants quilòme-

tres més amunt o més avall. ¡Quina cosa més rara, aquesta del *glamour*, que anava i tornava en funció de la distància amb què es miràs...!

Se li havia encalenticat el cap amb tant de diccionari, amb tants de llibres i tants de llistats, que havien acabat per convertir en un caos la taula de feina i els mobles propers. I va decidir que ja estava bé perdre el temps, de marejar la perdiu. L'únic que havia aclarit era que *glamour* és una d'aquestes estúpides paraules —n'hi ha moltes més— que tot el món empra sense saber ben bé el que es vol dir.

Ho va guardar tot al seu lloc i es va dedicar a afers molt més importants, que no li'n faltaven. ■

Dibuix d'Alfonso Ruano.